

[Lis Møller]

I bemærkningerne til forslaget nævnes et eksempel på en urimelig nedsættelse, men der tales også om en lang behandlingstid, nemlig 6 måneder. Ja men det er jo ingenting. Jeg har også et eksempel. Det drejer sig om en voldsforbrydelse, hvor sagen stod på i 2 år, og hvor erstatningen blev halveret. En kvinde blev overfaldet i sit hjem i oktober 1980 af en efter politiets opfattelse professionel sædelighedsforbryder. Hun turde derefter ikke blive boende i sin lejlighed, hun begyndte at gå til psykiatrisk behandling. Efter nogen tid måtte hun sygemeldes og mistede sit arbejde. Manden blev anholdt, hun blev konfronteret med ham i retten, hvilket forværede hendes psykiske tilstand. Hendes økonomi brød fuldstændig sammen, og barnet var ved at tage psykisk skade. Først i begyndelsen af august 1982, altså små 2 år efter, blev der afsagt dom om erstatning, en erstatning på 40.000 kr. Det var efter min mening for lidt efter 2 års psykiske lidelser, tabt arbejdsfortjeneste, udgift til en anden lejlighed og meget mere. Jeg ville mene, at hun burde have haft 60.000 kr. Hun fik ikke 60.000 kr., hun fik heller ikke 40.000 kr., som retten fandt frem til, men hun fik 20.000 kr.

Under forslagets behandling i sin tid i folketinget blev der stillet i udsigt, at reglerne kunne tages op til revision, når der forelå et passende erfaringsgrundlag. Grundlaget er, som jeg sagde i indledningen, måske ikke særlig stort og omfattende, men vi bør i hvert fald gennemgå, hvad der er sket, og hvorfor det er sket.

Bjørn Elmquist (V):

I 1972 rejste venstres daværende medlem af folketinget, forhenværende minister Nathalie Lind på VKR-partiernes vegne spørgsmålet og kom endda med et forslag til en folketingsbeslutning om, at man skulle anvende statsmidler til erstatning til visse voldsofre. Der blev nedsat et udvalg, og i 1976 fik vi så vedtaget den lov, som nu gælder.

Dengang blev det helt klart fra venstres side sagt, at man beklagede, at det ikke blev et egentligt retskrav. Man ville godt også have haft erstatning for tingsskade med, og man havde faktisk helst set, at det var et spørgsmål, der blev afgjort af domstolene. Man var ikke så forfærdelig glad for, at det

blev lagt over til et særligt erstatningsnævn. På den baggrund var det, at man fra venstres side kun kunne medvirke til loven med understregning af, at der var tale om en foreløbig ordning, og at den skulle tages op til revision på et senere tidspunkt.

Det sker nu, og det skal være VS' fortjeneste, synes jeg nok, at vi får denne debat i folketingssalen. Men jeg må sige, jeg er lidt forundret over, at det er så svært allerede nu at komme med en undersøgelse af, hvad praksis har været. Selvfølgelig tager jeg justitsministerens ord for pålydende. Når han siger, det ikke kan lade sig gøre, så er vi helt klar over, at det er den rigtige besked, vi får. Men i og med at bl.a. mit parti ved lovens vedtagelse i 1976 havde disse kritiske bemærkninger og det blev helt klart aftalt, at man skulle have denne revision, kan man godt forbavses over, at det ikke kan lade sig gøre at slå tilbage i opgørelserne og beslutningerne og foretage denne status.

I dag ved behandlingen af VS' forslag er det som dengang stadig venstres ideale krav, ideale ønsker til ordningen, at der bliver tale om et egentligt retskrav. Vi vil også gerne have, at tingsskade inddrages, og vores principielle opfattelse er stadig væk, at det var bedst, om det var et domstolsanliggende.

Vi er klar over, at der kan være nogle konsekvenser heraf for økonomien, men det er dog vor opfattelse, at de er meget beskedne. Umiddelbart er det vor opfattelse, at det er ganske beskedent, hvad det kan have af betydning. Skulle det vise sig, at det kommer til at koste nogle flere penge, så kunne vi da overveje, om vi ikke kunne spare dem ved at ophøre med den dobbeltadministration, der finder sted i det tilfælde, hvor der foreligger en domstolskendelse. Hvor man har gerningsmanden eller kvinden, og hvor man har en dom for, hvor meget erstatningen skal lyde på, er der ingen grund til at lade et erstatningsnævn komme ind og se nærmere på det.

Sådan som det ser ud og med justitsministerens udsagn om, at det ikke kan lade sig gøre at lave en opgørelse nu, takker vi ministeren for tilsagnet om, at der kommer denne undersøgelse. Jeg ville godt spørge igen: Har ministeren nogen forestilling om, hvor lang en periode sådan en undersøgelse skal strække sig over? Ministeren er selv inde på, at det bliver en lidt mærkelig undersøgelse, når